

Szkoła Podstawowa nr 1
im. podpułkownika pilota Mariana Pisarka w Radzyminie

Lustro Jedynki

06 grudnia 2016r.

Zima

Zima wcale nie jest cicha.
W zimie wiele głosów słychać:
Dzwonią dzwoneczki, trzeszczą sanie -
To jest właśnie zimny granie.

Mróz

Wygrywa groźnym palcem
Na kławiszach sopli walce,
Wiatr za płótem gwizdże, hula.

Bęc

Upadła śnieżna kula. ❄️
Pewnie dzieci grają w śnieżki.

Szurr - ktoś zgarnia

Śnieg ze ścieżki.

Dzwoneczki gubi się w piosence,

A my

Wyciągnijmy ręce

I chwytajmy śnieg mięciutki - śnieżne

gwiazdki,

Zimy nutki.

Dorota Gellner

Redakcja: Oliwia Kobylińska, Jakub Leszczyński,
Filip Wronka, Ola Sosnowska, Ola Spors, Weronika
Borkowska

Opiekunowie: p. Agnieszka Baraniok, p. Agnieszka
Cichy, p. Anna Ciborowska

Boże Narodzenie to czas miłości i radości.

W Wigilię wszyscy wspólnie zasiadają
do stołu ciesząc się sobą
i dzieląc się swoim szczęściem.

Z okazji Świąt życzymy Wam
wszystkiego najlepszego:
błogosławieństwa Bożego, spokoju ducha,
miłości, zdrowia, pomyślności w życiu
i oczywiście spełnienia wszystkich marzeń.

Redakcja

Dlaczego jest święto Bożego Narodzenia?

Dlaczego jest święto Bożego Narodzenia?

Dlaczego wpatrujemy się w gwiazdę na niebie?

Dlaczego śpiewamy kolędy?

Dlatego, żeby się nauczyć miłości do Pana
Jezusa.

Dlatego, żeby podawać sobie ręce.

Dlatego, żeby uśmiechać się do siebie.

Dlatego, żeby sobie przebaczać.

ks. Jan Twardowski

Wokół świątecznych zwyczajów w Polsce

Przed zapadnięciem zmroku 24 grudnia w domach kończą się przygotowania do świątecznej kolacji, ustają wszelkie prace. Po zabłyśnięciu pierwszej gwiazdki rodziny zasiadają do stołów. Nazwa wigilia pochodzi od łacińskich słów *vigiliare* - czuwać oraz *vigilia* - czuwanie, warta. Natomiast tradycja pierwszej gwiazdki związana jest z Gwiazdą Betlejemską, która prowadziła trzech mędrców do nowo narodzonego dziecięcia. Wieczór wigilijny rozpoczynamy od wysłuchania fragmentu Pisma Świętego oraz dzielenia się opłatkiem na znak pojednania, miłości i pokoju. Dawniej opłatki były białe, ale mogły również być kolorowe i te ostatnie dawano zwierzętom.

Na stołach króluje dwanaście potraw na pamiątkę dwunastu apostołów, ale również dwunastu miesięcy w roku. Pod obrus wkładamy sianko, które przypomina nam o betlejemskiej stajence. Jedno wolne miejsce i nakrycie przy stole czeka na niespodziewanego gościa, a według starej tradycji na tym krześle może zasiąść dusza zmarłego przodka.

Choinka czyli drzewko iglaste to symbol odradzającego się życia i płodności. Zielony kolor jest znakiem życia i nadziei. Zwyczaj ozdabiania domów choinkami dotarł do nas z Niemiec na przełomie XVIII i XIX w. Wcześniej zawieszano u sufitu tzw. podłaźniczkę. Była to część drzewa iglastego ze ściętym czubkiem. Innym sposobem jej wykonania było okręcanie wokół starej obręczy świeżych gałązek świerków, sosenek lub jodeł, do których przymocowywano ciastka, kolorowe papierowe łańcuchy, malowane jabłka, orzechy i inne ozdoby wycięte z opłatka. Podłaźniczki po świętach nie były wyrzucane, ale zakopywane lub dodawane w kawałkach zwierzętom do zjedzenia.

Boże Narodzenie jest czasem obdarowywania siebie nawzajem upominkami. Dzieci otrzymują prezenty od Mikołaja, Dzieciątka (na Górnym Śląsku), gwiazdora (w Wielkopolsce i na Kujawach), aniołka, gwiazdki. Kult św. Mikołaja (biskupa) rozpoczął się już w VI w. Urodził się on około 270 r. w Azji Mniejszej i od dzieciństwa wyróżniał się szczególną pokorą i pobożnością. Odziedziczył duży majątek jednak nie zostawił go sobie, ale rozdał biednym. Legendy opowiadają o jego hojności, miłosiernym sercu i dobrym uczynkach.

Zwyczaj pocałunku pod jemiolą wywodzi się od pogańskich ludów celtyckich, a do nas przywędrował z Wielkiej Brytanii.

Dopóki sms-y nie wyparły kartek świątecznych, to one były główny nośnikiem przekazywania sobie życzeń między bliskimi i znajomymi, którzy nie mogli zobaczyć się w święta. Najprawdopodobniej pierwsze kartki świąteczne powstały w Londynie. W 1846 roku Jon Horsley z Anglii zaprojektował kartkę z napisem „Wesołych świąt Bożego Narodzenia i szczęśliwego Nowego Roku”. W 1900 roku Henryk Sienkiewicz pisarz i laureat Literackiej Nagrody Nobla wygrał konkurs na nazwę karty pocztowej, proponując słowo „pocztówka”.

Jednym z najpiękniejszych zwyczajów świątecznych jest śpiewanie kolęd. Autorem znanej pieśni „W żłobie leży” był jezuita Piotr Skarga, żyjący w XVI w., a jedna z najbardziej popularnych i lubianych kolęd „Cicha noc” powstała w Austrii.

W Niemczech

Najbardziej uroczystym posiłkiem jest bożonarodzeniowy obiad, w czasie którego podaje się karpia, ale również pieczoną gęś, czy dziczyznę. Największym przysmakiem jest ciasto pieczone na kształt Dzieciątka zawiniętego w becik.

W Hiszpanii

W tym kraju bardziej świątecznie niż Boże Narodzenie obchodzi się święto Trzech Króli. Wtedy to do miasta zawija statek, który na swym pokładzie przywozi tychże Władców wraz z ich jucznymi wielbłądami. Nawiązując do ich tradycji Hiszpanie podczas tego święta odwiedzają znajomych i rozdają prezenty. Tradycyjnym daniem jest keks - ciasto, w którym zapieka się drobne niespodzianki, np. monety. Kto na nie trafi ma obowiązek upiec keks za rok. Nowy Rok jest witany przez mieszkańców Hiszpanii zazwyczaj na ulicach miast. Z wybicciem północy wg sylwestrowego zwyczaju tak zwanych „winogronowych wróżb”, należy pomyśleć życzenie i zjeść winogrona, które z tej okazji można kupić na ulicznych straganach.

W Szwecji

Okres Bożego Narodzenia rozpoczyna się tutaj podobnie jak w Polsce, czyli z pierwszym dniem Adwentu - na 4 tygodnie przed Wigilią. Szczególnie uroczyste obchodzi się dzień 13 grudnia - tzw. Świętą Łucję. Wczesnym rankiem tego dnia wyrusza pochód dzieci-przebierańców. Dziewczynki ubierają się w proste, białe, długie sukienki. Niektóre z nich mają na głowie koronę ze świeczek, inne srebrny łańcuszek, a w rękach trzymają świece. Chłopcy przebierają się za krasnale i pierniczki, lub zakładają długie koszule z papierowym, białym rożkiem na głowie, a w ręku mają gwiazdę. Tradycyjnymi smakołykami są pierniczki i szafranowe bułeczki o różnych kształtach. Dzień przed Wigilią rodzina spotyka się wspólnie na tzw. „dopp i grytan”, gdzie spożywają specjalnie na ten cel upieczony chleb maczany w podgrzanej sosie. Podczas Wigilii na tzw. szwedzkim stole znaleźć można potrawy tj.: śledzie przyrządzane na różne sposoby, wędzonego łososia i węgorza, galaretkę

cielęcą, kiełbaski, pasztety, szynkę i małe kulki z mielonego mięsa, różnego rodzaju kapusty oraz mnóstwo słodkości. Jak widać Wigilia luterańska nie jest postna - jedyną postną potrawą jest tzw. lutfisk - specjalnie przyrządzona i podana ryba. Podobnie jak w innych krajach po kolacji przychodzi czas na Mikołajkowe prezenty, śpiewy i tańce wokół choinki.

Nasze wywiady

Wywiad z Panią Iwoną Kalicką nauczycielką religii i muzyki.

LJ: Dzień dobry, tu redakcja gazetki szkolnej Lustró Jedyńki.

IK: Dzień Dobry. Bardzo mi miło.

LJ: Bardzo dziękujemy, że zgodziła się Pani udzielić wywiadu pomimo, że była Pani ostatnio zapracowana. Dopiero co zakończyły się przygotowania do przedstawienia związanego z obchodzoną 1050 rocznicą chrztu Polski. Jest Pani katechetką, ale również nauczycielką muzyki. Który z tych zawodów jest bliższy Pani sercu?

IK: Muzyka towarzyszyła mi od dziecka. Kiedy jeszcze żyli moi dziadkowie, a rodzina zjeżdżała się do nich z okazji różnych świąt, wszyscy zasiadali do ogromnego stołu, pożywiali się, rozmawiali i dużo śpiewali. Były to piosenki i pieśni ludowe, harcerskie, biesiadne, turystyczne i patriotyczne. Wielu z tych utworów nauczyłam się już w dzieciństwie. Od kiedy sięgam pamięcią zawsze chciałam śpiewać.

W młodszych klasach szkoły podstawowej wraz z koleżankami i kuzynkami bawiliśmy się w piosenkarki. Ja najczęściej byłam Anną Jantar, a one śpiewały w chórkach i tańczyły balet. Tworzyłyśmy też programy telewizyjne. Do mnie należał oczywiście koncert życzeń. Różne koleje losu sprawiły, że szkołę muzyczną skończyłam dopiero po studiach teologicznych.

Co do religii to myślę, że wszystko zakorzenione jest w religijności moich przodków, pobożnych ludzi wschodu. Zawsze naturalne było dla mnie chodzenie z rodzicami i rodzeństwem do kościoła, by uczestniczyć we Mszy Świętej. Każdego wieczora klękaliśmy do wspólnego pacierza. Rodzice nigdy nie zmuszali mnie do praktyk religijnych. W Wielkim Poście, w każdy piątek, zaraz po lekcjach, z tornistrami (plecak uczniowski), całą klasą biegliśmy do kościoła na Drogę Krzyżową. Październikowe, ciemne wieczory zbierały dzieci i młodzież naszej wioski i wszyscy z radością szliśmy na nabożeństwo różańcowe. Majówki odbywały się przy odnawianym co roku przez nas - dzieci, przy pomocy dorosłych krzyżu. Decyzję o zdawaniu egzaminów na wydział teologiczny Akademii Teologii Katolickiej podjęłam rok po zdaniu matury. Religia i muzyka mają ze sobą wiele wspólnego. Kocham jedno i drugie.

LJ: Gdyby nie została Pani nauczycielką, jaki zawód by Pani wybrała?

IK: Na początku mojej pracy w zawodzie nauczyciela wielokrotnie się nad tym zastanawiałam. Za namową mojego nauczyciela historii zrezygnowałam z pracy w szkole. Zostałam pracownikiem biurowym w zagranicznym biurze podróży. Brakowało mi wszystkiego, co jest związane ze szkołą, dlatego po dziesięciu miesiącach do niej wróciłam. Wtedy już wiedziałam, że innego zawodu nie mogłabym wykonywać. Teraz z perspektywy czasu mogę powiedzieć, że

aby być szczęśliwym trzeba robić to, co się lubi. Ja jestem szczęśliwa.

LJ: Czy pamięta Pani, na które lekcje w szkole podstawowej najbardziej lubiła Pani chodzić i dlaczego?

IK: Oczywiście, że pamiętam. Tego chyba się nie zapomina. Bardzo lubiłam ZPT (Zajęcia Praktyczno Techniczne), gdzie realizowałam swoje późniejsze hobby: hafty i szydełkowanie. Matematyka była dla mnie królową, choć miałam bardzo wymagającą nauczycielkę. Biologię, jak wszystkie moje koleżanki z klasy, lubiłam z uwagi na urok osobisty pana nauczyciela. Wychowanie Fizyczne lubiłam za gry zespołowe i rzut dyskiem. Muzyka była zawsze na pierwszym miejscu, bo w duszy ciągle mi grało. Religii w szkole nie było. To były trudne czasy, o czym dowiedziałam się w domu. W szkole się o tym nie mówiło. Na religię chodziliśmy do salki katechetycznej, która znajdowała się w tzw. „Organistówce”. Religia nie była dla mnie łatwa, często czegoś nie rozumiałam, ale bardzo mi na niej zależało, a ksiądz katecheta był dla mnie ogromnym autorytetem.

LJ: Woli Pani pracować w klasach młodszych 1-3, czy starszych 4-6?

IK: Lubię pracować z dziećmi w różnym wieku. Uczniowie klas młodszych mają w sobie dużo ciepła, są bardzo otwarci, ufni. Klasy starsze są bardziej samodzielne i twórcze.

LJ: Czy jako dziecko lubiła pani czytać? Czy ma Pani swoją ulubioną książkę lub film?

IK: Muszę przyznać, że w dzieciństwie różnie z tym bywało. Wolałam przepisywać teksty nowych piosenek, a do lektur szkolnych przekonywała mnie mama. Lubiałam czytać książki przygodowe. Najbardziej utkwiły mi w pamięci „Dzieci z Bullerbyn” i „Pollyanna”. Dziś lubię powieści W. Smitha, który jest miłośnikiem dzikiej przyrody i historii Afryki, co znajduje

odzwierciedlenie w jego twórczości literackiej. A film? Oczywiście słynna trylogia z Kargulem i Pawlakiem.

LJ: Jakiej muzyki lubi Pani najbardziej słuchać, może ma Pani swojego ulubionego wykonawcę, lub zespół muzyczny?

IK: Najbardziej lubię wszelkie odmiany country. Ta muzyka przenosi mnie w świat przyrody, która jest mi bardzo bliska, uspokaja i wycisza. Słucham Alana Jacksona, Georgea Straita, Keitha Whitleya. Szczególnie sobie cenię twórczość Stinga, który jest kompozytorem i piosenkarzem wykorzystującym w swojej twórczości motywy charakterystyczne dla różnych nacji, epok, wyznań. Lubię posłuchać klasyki. Moim ulubionym jest polonez A-dur F. Chopina.

LJ: Jaka jest Pani ulubiona kolęda?

IK: Zdecydowanie jest to kolęda pt. „Nie było miejsca dla Ciebie”. Ponadczasowy tekst sprzyja refleksji nad samym sobą, nad stosunkiem do drugiego człowieka. Ile razy ją śpiewam, czy słyszę, myślę o tych ludziach, którzy świadomie odrzucają Jezusa Chrystusa, a ja, niestety, nie mam na to żadnego wpływu.

LJ: Czy jest jakiś zwyczaj świąteczny, bez którego nie wyobraża sobie Pani Świąt Bożego Narodzenia?

IK: Zwyczaje świąteczne związane z Bożym Narodzeniem są w naszym polskim narodzie bardzo ważne. Świadczą o łączności z pokoleniami, które już odeszły do wieczności oraz o ludowej pobożności. Te zwyczaje jednoczą członków rodziny. Dla mnie również są one bardzo ważne, ale nie najważniejsze. Często pierwsza gwiazdka w wieczór wigilijny jest zachmurzona, potraw wigilijnych jest jedenaście, bo czasu było za mało, św. Mikołaj nie zdążył do wszystkich. Najważniejsze jest spotkanie z tymi, których kochamy.

LJ: Prosimy dokończyć zdania:

Lubię moją pracę, ponieważ...

IK: Kocham ludzi, a zwłaszcza dzieci.

LJ: Moją ulubioną potrawą bożonarodzeniową jest...

IK: Kapusta z grzybami i kartofle.

LJ: Bardzo dziękujemy za poświęcenie nam czasu i interesującą rozmowę. Życzymy radosnych Świąt.

IK: Bardzo dziękuję. Z okazji Świąt Bożego Narodzenia całej naszej społeczności szkolnej życzę błogostawieństwa Bożej Dzieciny. Zrobimy Mu miejsce w naszych sercach, rodzinach, środowiskach.

Przepis na świąteczne pierniki

Składniki:

1/4 szklanki miodu

80g masła

1/2 szklanki cukru pudru

1 jajko

2 i 1/4 szklanki mąki pszennej

1 łyżeczka sody oczyszczonej

1,5 -2 łyżki przyprawy korzennej

1 łyżeczka kakao (jeśli lubicie, gdy pierniczki mają ciemniejszy kolor)

Sposób przygotowania:

Miód i masło podgrzać w garnku, przestudzić. Dodać pozostałe składniki lub zmiksować. Jeśli ciasto będzie zbyt miękkie, schłodzić (będzie lepiej się wałkowało).

Wałkować na grubość 2-3 cm lekko podsypując mąką. Wykrawać pierniczki o dowolnych kształtach i przekładać na blachę wyłożoną papierem do pieczenia.

Układać na blaszce wyłożonej papierem do pieczenia i piec około 10 minut w temperaturze 180 stopni. Uważać, aby nie piec za długo. Wyjąć z piekarnika, wystudzić na kratce.

Na koniec można ozdobić pierniczki, np. posypką lub cukrem pudrem.

Smacznego!

Weronika Borkowska

Relacja ze spotkaniem z autorką książek dla dzieci i młodzieży Panią Joanną Olech

28 listopada klasy IV b i IV c pod opieką Pani Joanny Nowakowskiej i Pani Marii Klimkiewicz udały się do Sali Koncertowej w Radzyminie na spotkanie z autorką książek dla dzieci i młodzieży Panią Joanną Olech. Cała sala wypełniona była po brzegi uczniami oraz nauczycielami (również z innych szkół).

Poznaliśmy historię autorki „Dziennika Miziołków”, usłyszeliśmy jak do tego doszło, że została pisarką. Okazuje się, że czasami o naszym przeznaczeniu może zdecydować zwykły przypadek. Dowiedzieliśmy się, że jeśli ktoś chce zostać pisarzem nie musi skończyć szczególnej szkoły uczącej „pisarstwa” i że w dziedzinie jaką jest pisanie ma żadnych wymagań i ograniczeń wiekowych. Pani Olech przeczytała fragmenty swoich książek, po których przeprowadziła konkursy i gry z udziałem dzieci. Opowiedziała nam historię swoich bohaterów, m. in. czy ich pierwowzory istnieją naprawdę oraz co zainspirowało pisarkę do umieszczenia opisów tych postaci w książce. Poznaliśmy kilka ciekawostek o innych pisarzach (okazuje się, że oni również mogą mieć problemy z ortografią :) i o książkach bez tekstu, czyli książkach obrazkowych.

Na koniec spotkania wszyscy uczniowie mogli ustawić się w kolejce po otrzymanie wpisu do zakupionych książek. Po rozdaniu autografów Pani Joanna Olech pożegnała się serdecznie ze wszystkimi.

Spotkanie autorskie wszystkim bardzo się podobało, byliśmy pod wrażeniem profesjonalizmu autorki, która doskonale wyczuwała emocje młodych czytelników. Pani Olech okazała się osobą niezwykle otwartą, ciepłą i sympatyczną.

Lista najbardziej znanych książek autorki: „Dynastia Miziołków”, „Pompon w

Rodzinie Fisiów”, „Tarantula, Klops i Herkules”, „Mam prawo i nie zawaham się go użyć!”, „Tytus w Cyrku”, „Pulpet i Prudencja. Smocze Pogotowie Przygodowe”, „Tarantula, Klops i Herkules. Przygoda Pierwsza”, „ArcyBolek”, „Trudne Słówka”, „Czerwony Kapturek”, „Bolek i Lolek. Bal przebierańców”, „Kiedy byłem mały/kiedy byłem mała”, „Trudne Słówka. Niepoważny słowniczek rodziny Miziołków”, „Pompon wszystko naraz”.

Zachęcamy do czytania!

Wywiad z pisarką Panią Joanną Olech

LJ: Dzień Dobry! Z tej strony uczniowie ze szkolnej gazetki Lustró Jedyńki.

JO: Witajcie!

LJ : Na początku chcielibyśmy się zapytać o to, co zainspirowało Panią do pisania książek?

JO: Postacie z książek są tworzone na wzór osób, które znam. Do pisania książek zainspirowały mnie moje dzieci, a raczej ich przygody.

LJ: Czy historie z Pani książek są wymyślone czy oparte na faktach?

JO: Są jak najbardziej historiami z mojego życia i życia mojej rodziny. Są w niej opisy tego co mnie spotkało.

LJ: Czy lubi pani gotować? Jeśli tak, to jaka jest Pani ulubiona potrawa?

JO: Jestem trochę takim Mamiszonem, gotować nie lubię i nie potrafię, a ulubionej potrawy nie mam. W domu spożywa się przeróżne jedzenie ze względu na to, iż mój mąż i dzieci są wegetarianami.

LJ: Czy ma Pani już plany , aby napisać kolejną książkę?

JO: Mam plany na napisanie drugiej części jednej z moich książek.

LJ: Bardzo dziękujemy za wywiad i serdecznie pozdrawiamy!

JO: Ja również serdecznie pozdrawiam Was i dziękuję za pytania.

Recenzja gry: Minecraft

Bardzo dobra, rozbudowana, przyjemna i ciekawa strategiczna gra komputerowa. Polega na zdobywaniu surowców takich jak: drewno, kamień, żelazo itp. oraz budowaniu z nich dowolnych konstrukcji i budynków np. domów, basenów, kościołów, zamków.

Gra powstała mniej więcej w 2009 roku, lecz jej pełnoprawna wersja wyszła w 2011 r. W grze tej można, oprócz zbierania rzeczy i budowania, eksplorować olbrzymi, tajemniczy i piękny świat. Gracz ma możliwość założenia uprawy roślin (np. ziemniaków, zboża), albo farmy ze zwierzętami, takimi jak: świnie, krowy, konie, kury itp. W świecie Minecraft można natknąć się na potwory, takie jak na przykład: zombie, pajaki, szkielety itp. , które będą utrudniać rozgrywkę.

Twórca gry - programista Marcus Persson ze Szwecji sprzedał swoją grę firmie Microsoft za milion dolarów, gdyż bał się zbyt wielkiej odpowiedzialności i władzy. Twórca Minecrafta żyje obecnie w USA, w wielkiej luksusowej willi. Twierdzi, że wielka sława i pieniądze nie przynoszą mu szczęścia.

Gorąco grę polecam. Moja ocena to 10/10 :)

Filip Wronka

Kącik sportowy

25 listopada rozpoczął się sezon skoków narciarskich. Jest to ciekawa i widowiskowa dyscyplina sportowa. Polska Kadra Narodowa od wielu lat odnosi znaczące sukcesy na arenie międzynarodowej. Pierwszym Polakiem, który został mistrzem olimpijskim w skokach narciarskich był Wojciech Fortuna. Zdobył złoty medal w 1972 roku w Sapporo (Japonia).

Po wielu latach poznaliśmy kolejnego genialnego skoczka był nim Adam Małysz. Jego sukcesy spowodowały ogromne zainteresowanie kibiców w całym kraju, a komentatorzy sportowi nazwali je mianem „małyszomanii”. Adam Małysz dominował przez wiele lat na skoczniach całego świata. Zdobył: 4 medale olimpijskie - 3 srebrne, 1 brązowy; 6 medali mistrzostw świata; 4 Kryształowe Kule, był również dwukrotnym medalistą „Turnieju Czterech Skoczni”. Kiedy w 2011 roku zdecydował o zakończeniu kariery skoczka, jego godnym następcą okazał się Kamil Stoch. Symboliczne przekazanie pałeczki odbyło się w Zakopanem przy udziale najlepszych skoczków świata, pięćdziesięciotysięcznej publiczności na skoczni i milionów widzów przed telewizorami.

W 2014 roku na Zimowych Igrzyskach Olimpijskich w Sochi (Rosja) Kamil Stoch został podwójnym mistrzem olimpijskim. W tym sezonie jeszcze poszukuje formy. Miejmy nadzieję, że ją odnajdzie. Pod wodzą nowego trenera Stefana Horngachera sukcesy zaczynają odnosić także inni zawodnicy naszej kadry.

W pierwszych tegorocznych konkursach Pucharu Świata w fińskim Kuusamo Maciej Kot zajął 5 i 8 miejsce. Warto dodać, że Maciej Kot był zwycięzcą letniego Grand Prix w skokach na igielicie. Swoje dobre występy odnotowali również: Piotr Żyła, (który pozbył się „garbika” i „fajeczki” - wierni kibice wiedzą o czym piszę); Dawid Kubacki i Stefan Hula.

Patrząc na osiągnięcia całej drużyny, możemy spodziewać się medalu w konkursach drużynowych i wyprzedzić reprezentacje takich krajów jak Austria, Japonia, Norwegia. Z zainteresowaniem i

wiarą w sukcesy oczekuję na kolejne konkursy Pucharu Świata.

Kibicujmy i trzymajmy kciuki za reprezentację Polski!!!

Jakub Leszczyński

Harcerstwo w szkole

23 listopada w naszej szkole zawitała drużyna harcerska wraz z zuchami - Szczep 9 Radzywińskich Drużyn Harcerskich „Labirynt” należący do Hufca Wołomin ZHP pod przewodnictwem p. Tomasza Godlewskiego.

Wśród harcerzy byli nasi uśmiechnięci uczniowie w swoich mundurach, a pośród drużynowych można było rozpoznać uczennice, które zakończyły już naukę w naszej szkole.

Harcerze przygotowali gry dla uczniów z naszej szkoły. Dla klas młodszych były zabawy i płasy na sali gimnastycznej, podczas których nauczyli się kilku nowych sprawności. Natomiast starsi uczniowie wzięli udział w typowej grze harcerskiej. Przy kolejnych wyznaczonych punktach wykonywali zadania, takie jak na przykład: rozkładanie namiotu, odgadywanie szyfrów oraz innych zagadek. Musimy wspomnieć, że podział wiekowy w ZHP jest następujący:

zuchy - klasy 1-3

harcerze - klasy 4-6

harcerze starsi - uczniowie gimnazjum

Mamy nadzieję, że to spotkanie zachęciło wszystkich albo przynajmniej większość uczniów do tego, aby rozpoczęli swoją harcerską przygodę.

Czuwaj!
Oliwia Kobylińska

Henryk Sienkiewicz

W związku z kończącym się rokiem 2016, który został ustanowiony Rokiem Henryka Sienkiewicza, przedstawiamy Wam poniżej najważniejsze wydarzenia z życia i twórczości polskiego noblisty.

Kalendarium

1846 r. Urodził się w Woli Okrzejskiej na Podlasiu, w rodzinie szlacheckiej.

20 lat Rozpoczyna studia, których nie kończy. Słabo się uczył, lecz pisał świetne wypracowania.

22 lata Pod pseudonimem „Litwos” rozpoczyna współpracę z „Przeglądem Tygodniowym”.

26 lat Publikuje felietony i pierwsze nowele w czasopiśmie „Niwa”.

30 lat 2-letnia podróż po Ameryce. Pisze tam „Listy z podróży do Ameryki”, tłumaczone również w USA. Był

krytycznym wobec życia w Stanach - uważał tamtejsze społeczeństwo i kulturę za poświęcone pieniądzu, jednak dostrzegał, że jest to cywilizacja przyszłości.

31 lat Wydano „Szkice węglem”.

32 lata Pobyt w Paryżu.

33 lata Wydano „Janko Muzykanta”.

34 lata Wydano „Za chlebem”.

35 lat Wydano „Latarnika”. Pierwsze małżeństwo. Żona umiera na gruźlicę po czterech latach.

37 lat Dziennik „Słowo” rozpoczyna druk w odcinkach powieści „Ogniem i mieczem”. Rok później ukazuje się wydanie książkowe.

38 lat Początek publikacji „Potopu” w „Słowie”.

40 lat Podróż do Konstantynopola, Aten, Neapolu i Rzymu.

41 lat Fragmenty „Pana Wołodyjowskiego” w

„Słowie”. Rok później wydanie książkowe.
42 lata Podróż do Hiszpanii.
44 lata Wyprawa do Afryki (Egipt, Zanzibar). Píše tam „Listy z Afryki”.
45 lat Wydano powieść „Bez dogmatu”
47 lat Drugie małżeństwo, z 19-latką (rozwód po trzech latach).
48 lat Wydano powieść „Rodzina Połanieckich”
50 lat Wydano „Quo vadis”.
51 lat Początek druku „Krzyżaków” w odcinkach.
58 lat Trzecie małżeństwo.
59 lat Literacka Nagroda Nobla.
64 lata Wydano powieść „Wirry”.
65 lat Wydano powieść „W pustyni i w puszczy.”
69 lat Po wybuchu I wojny światowej organizuje w Szwajcarii Komitet Pomocy Ofiarom Wojny.
1916 r. Umarł w Vevey (Szwajcaria), jego prochy złożono w katedrze św. Jana w Warszawie.

Wielka Liga Czytelników

Trwający od 17 października 2016r. Ogólnopolski Konkurs Wielka Liga czytelników cieszy się niezwykle popularnością.

Mamy już trzy laureatki, które jako pierwsze, przeczytały wybrane przez siebie 10 lektur i wykazały się ich znajomością wykonując bezbłędnie testy oraz zdobywając wszystkie sprawności.

Gratulujemy: Elizie Niegowskiej, Michalinie Zalewskiej oraz Ilonie Budek, a wszystkich uczniów zachęcamy do odwiedzania szkolnej biblioteki.

Wycieczka do kina CINEMA CITY na program edukacyjno - przyrodniczy "Wszystko o człowieku"

Dnia 01.12.2016 r. uczniowie klasy IVc i IV d pod opieką p. Marii Klimkiewicz oraz p. Agnieszki Cichy wybrali się na wycieczkę do kina CINEMA CITY na fascynujący program edukacyjno - przyrodniczy pt. "Wszystko o człowieku", który dzięki interaktywnej formule zagwarantował uczestnikom niezwykle przygodę oraz przyjemną i kreatywną zabawę. Bohaterem projekcji był tytułowy człowiek. W Sali 3D wybraliśmy się w trójwymiarową podróż w głąb naszego ciała, aby zobaczyć, jak wygląda od wewnątrz. W sali ruchu wyruszyliśmy w podróż do odległych miejsc na Ziemi, aby podziwiać najpiękniejsze budowle zbudowane przez człowieka. W sali inspiracji zobaczyliśmy opowieść o pozornie niemożliwych do spełnienia marzeniach i determinacji w dążeniu do ich osiągnięcia. W sali wyobraźni przenieśliśmy się w przyszłość i stanęliśmy oko w oko z postęпами w dziedzinie badań genetycznych a w sali muzyki dowiedzieliśmy się, iż poprzez muzykę możemy wyrazić różnego rodzaju emocje.

Na koniec w sali interaktywnej poznaliśmy odpowiedzi na intrygujące pytania na temat faktów, postaci, narodów, kultur i wybitnych indywidualności. Program wniósł ze sobą dużą porcję wiedzy o człowieku. Pokazał uczniom piękno ludzkiego umysłu oraz jego twórczą i kreatywną pracę. Po zakończonym seansie udaliśmy się do autokaru. Przez całą drogę powrotną trwały rozmowy na temat obejrzanego programu. Wszyscy pełni wrażeń wróciliśmy do szkoły.

Maria Klimkiewicz

KONKURS

Redakcja Lustra Jedyńki wraz z biblioteką szkolną ogłaszają konkurs literacki na napisanie wiersza o zimie. Konkurs skierowany jest do uczniów klas klas 2-6. Forma: wiersz stroficzny lub wiersz wolny. Prace należy składać w bibliotece szkolnej do dnia 30.01.2017 r. Powinny być podpisane i nigdy wcześniej nie publikowane. Pełny regulamin na stronie internetowej szkoły i w bibliotece szkolnej u p. Agnieszki Cichy.

Stop wyśmiewaniu się

Wyśmiewanie się jest przemocą werbalną. W szkołach podstawowych przemoc werbalna jest jednym z najczęściej występujących zachowań agresywnych. Pamiętaj! Każdy z nas współtworzy atmosferę w szkole. Mówmy do siebie ładnie.

S - słowa mogą ranić

T - trenuj ładny stosunek do drugiego

O - od teraz wybierz dobro

P - pomagaj uczniom w trudnej sytuacji społecznej - nie przyłączaj się do wyśmiewania

Jolanta Rosińska (psycholog)

Kącik przyrodniczy

Pingwin

Ubarwienie pingwina jest czarne na grzbiecie, białe na brzuchu. Pingwiny mają dzioby o różnych kształtach i wymiarach. Kończyny dolne przesunięte do tyłu, są krótkie, ale mocne, zakończone palcami spiętymi błoną pławną. Z tyłu mają krótki ogon, wykorzystywany wraz z nogami do utrzymania kierunku w wodzie. Skrzydła są wąskie, używane do napędzania ciała w czasie pływania. Na lądzie poruszają się w

pozycji pionowej. W wodzie mogą pływać z prędkością 20 km/h. Nurkują na głębokość 0,5 km i mogą przebywać pod wodą 20 minut.

Występują w zimnych morzach na półkuli południowej w okolicach Antarktydy, Nowej Zelandii, a także Galapagos. Długość ciała wynosi od 20 do 140 cm. Pingwiny jedzą ryby, głowonogi, skorupiaki. Żyją w koloniach, w ilości nawet do miliona osobników.

Gniazda budują z piór, kamyków i zielonych roślin. Zakładają je na terenach otwartych, czasem w norach i szczelinach skał. Składają od jednego do dwóch jaj, które wysiadują, osłaniając je za pomocą fałdu brzuszego. Młode pingwiny grupują się ze sobą na okres od 2,5 do 13 miesięcy.

Kilka gatunków pingwina jest obecnie wpisanych do Czerwonej Księgi zagrożonych gatunków.

Ola Spors

Zostań Świętym Mikołajem...

Z okazji zbliżających się Świąt Bożego Narodzenia Szkolne Koło PCK zaprasza do uczestnictwa w wielkiej zbiórce słodczy, przyborów szkolnych, artykułów toaletowych oraz środków czystości dla Dzieci z Domu Dziecka w Równem.

Prosimy o przekazywanie rzeczy do sali nr 15 i 16.

Akcja trwa od 28 listopada do 16 grudnia 2016 r.

Za każdy gest dobrej woli serdecznie dziękujemy!!!

